

А – Дейност на Съда на публичната служба през 2007 г.

От председателя г-н Paul Mahoney

1. 2007 година бе белязана с влизането в сила на Процедурния правилник на Съда на публичната служба на Европейския съюз. Той бе публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* на 29 август 2007 г.¹ и съгласно член 121 от него влезе в сила на първия ден от третия месец след неговото публикуване, тоест на 1 ноември 2007 г. Указанията за секретаря на Съда на публичната служба на Европейския съюз² влязоха в сила на същия ден³.

2. Докато първата година от дейността на Съда на публичната служба бе посветена главно на определяне на неговите вътрешни и външни процедури, и по-конкретно на изготвянето на проекта му за процедурен правилник, данните за 2007 г. вече отразяват осъществяването на същинска правораздавателна дейност.

Всъщност през 2007 г. Съдът на публичната служба приключи 150 дела, а бяха образувани 157 нови производства. Следователно почти бе постигнато равновесие между заведените и приключените дела.

Броят на образуванията през тази година производства (157) леко надвишава този от миналата година, а именно 148.

Броят на висящите дела (235) остава сравнително голям, по-специално поради обстоятелството, че броят на приключените дела (50) през първата година от дейността на Съда на публичната служба не е показателен за правораздавателния му капацитет. Следва да се добави, че производствата по голям брой висящи дела бяха спрени до постановяване на „пилотните“ решения на Първоинстанционния съд⁴ или до постановяване от Съда на актове по жалби⁵.

44 % от делата приключиха с постановяване на решение, а 56 % — с постановяване на определение. Средната продължителност на производството за приключените през 2007 г. дела е 16,9 месеца за делата, по които са постановени решения, и 10,3 месеца за делата, по които са постановени определения.

¹ ОВ L 225, стр. 1.

² ОВ L 249, стр. 3.

³ За да информира от една страна институциите, а от друга страна синдикалните и професионалните организации и комитетите по персонала за новите процедурни актове, които се прилагат по отношение на него, Съдът на публичната служба организира две срещи с техни представители, съответно на 23 ноември и на 7 декември 2007 г., като те се явяват продължение на започнатите през 2006 г. срещи.

⁴ Производствата по около двадесет дела бяха спрени до постановяване на решението на Първоинстанционния съд по дело *Angé Serrano* и др./Парламент (Т-47/05).

⁵ Производствата по около петдесет дела бяха спрени до постановяване на решението на Съда по дело *Centeno Mediavilla* и др./Комисия (С-443/07 P).

През 2007 г. пред Първоинстанционния съд бяха обжалвани 25 акта на Съда на публичната служба, което отговаря на 32 % от подлежащите на обжалване актове, постановени от последния, и на 19 % от общия брой на приключените дела, като се изключва хипотезата за едностранен отказ от съдебно производство на една от страните.

3. В изложението, което следва, на първо място ще се представят основните нови положения, въведени с Процедурния правилник (I). На следващо място ще се посочи най-същественото от развитието на съдебната практика през тази година, като последователно ще се разгледат производствата във връзка с законосъобразността и обезщетенията (II), обезпечителните производства (III) и молбите за предоставяне на правна помощ (IV). На последно място ще се направи първата равностойка във връзка с уреждането на споровете по взаимно съгласие (V).

I. Основни нови положения в Процедурния правилник

Съдът на публичната служба се стреми да запази единство между трите общностни юрисдикции, що се отнася до подхода и начина на осъществяване на дейността. Въпреки това се въведоха някои нови положения, за да се вземе предвид позицията на Съвета, по-специално в член 7 от приложение I към Статута на Съда, въведено в последния с Решение 2004/752/ЕО, Евратом на Съвета от 2 ноември 2004 година за създаване на Съда на публичната служба (ОВ L 333, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 142), и за да се отчетат особеностите както на Съда на публичната служба, така и на разглежданите от него спорове.

Основните нови положения в Процедурния правилник са свързани с три основни идеи: облекчаване на производството, разглеждане на всеки етап от производството на възможностите за уреждане на спора по взаимно съгласие и поемане на съдебните разноски съгласно правилото „загубилата делото страна следва да плати“. Освен това следва да се разгледат и някои други нови положения.

Облекчаване на производството

По правило писмената фаза на производството включва само една размяна на писмени становища, освен ако Съдът на публичната служба не реши, че е необходима втора размяна на писмени становища. Решението за втора размяна на писмени становища може да се вземе служебно или по мотивирано искане на ищеца или жалбоподателя. Когато се е провела втора размяна на писмени становища, Съдът на публичната служба може със съгласието на страните да реши да се произнесе без провеждане на съдебно заседание.

Обстоятелството, че по правило се провежда само една размяна на писмени становища, обосновава по-строгата правна уредба в Процедурния правилник на Съда на публичната служба относно изложението на правните основания и доводи в исковата молба или жалбата, тоест това изложение не трябва да бъде „кратко“, противно на предвиденото по общ начин в член 21, първа алинея от Статута на Съда.

Действително последната разпоредба не може да лиши от всякакво ефективно действие член 7, параграф 3 от приложение I към посочения статут — правна норма от същия юридически ранг — който предвижда правилото за една-единствена размяна на писмени становища.

От друга страна, наличието на една-единствена размяна на писмени становища обуславя предвиждането на по-кратък срок за подаване на молба за встъпване: понастоящем този срок е четири седмици, считано от датата на публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* на известието относно исковата молба или жалбата.

Наличието на това правило обуславя и решението да не се предвижда бързо производство, за което съгласно Процедурния правилник на Първоинстанционния съд е характерно не само че делото се разглежда с предимство, но и че писмената фаза на производството включва само една размяна на писмени становища.

В стремежа си да ускори хода на писмената фаза на производството Съдът на публичната служба предвиди, че всяко възражение за недопустимост, повдигнато с отделна молба, което на практика при произнасяне по молбата с решението по същество може да доведе до увеличаване на продължителността на производството, следва да се представи в едномесечен срок, считано от връчването на исковата молба или жалбата, а не в двумесечния срок, предвиден за представяне на писмена защита.

На последно място, в стремежа си да следи за правилното протичане на досъдебната процедура и да бъде в състояние да установи възможно най-рано наличието на евентуален проблем във връзка с допустимостта, Съдът на публичната служба въведе разпоредба, от която произтича, че отсега нататък жалбата и отговорът по нея ще се представят, когато това е необходимо, от жалбоподателя.

Уреждане на спора по взаимно съгласие

В Процедурния правилник на Съда на публичната служба на уреждането на споровете по взаимно съгласие е посветена отделна глава, различна от тази относно процесуално-организационните действия, като по този начин се отразява разбирането, че това производство се отличава от обичайното съдебно производство.

Решението да се потърси възможност за уреждане на спора по взаимно съгласие се взема от съдебния състав, който може да възложи на съдията докладчик да извърши съответните действия.

Особени разпоредби уреждат въпроса за отказа от съдебно производство вследствие на постигната спогодба между страните пред или извън Съда на публичната служба. В първата хипотеза условията на тази спогодба могат да се удостоверят в протокол, който представлява официален документ. В този случай делото се заличава от регистъра с мотивирано определение на председателя на съдебния състав, като по молба на

главните страни се удостоверяват условията на спогодбата. И в двете хипотези Съдът на публичната служба се произнася по съдебните разноски в съответствие със спогодбата, а при липса на споразумение в този смисъл — по свое усмотрение.

На последно място се предвижда, че Съдът на публичната служба и страните не могат да използват в хода на съдебното производство отправените препоръки, представените предложения, направените отстъпки или изготвените документи за целите на уреждането по взаимно съгласие. Действително, за да се гарантира в най-голяма степен постигането на уреждане на спора по взаимно съгласие, е необходимо да се предостави възможност на страните свободно да изразят становището си, за да се улеснят преговорите между тях, без отправените препоръки и направените отстъпки да могат да се използват срещу тях, в случай че не се постигне взаимно съгласие.

Съдебни разноски и разходи, свързани с производството

Дотогава съгласно член 88 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд в споровете между Общностите и техни служители загубилият делото ищец или жалбоподател е следвало да понесе направените от него съдебни разноски, но не и разноските на институцията, освен когато необосновано или злонамерено е причинил разходи на последната или когато са налице изключителни обстоятелства.

Член 7, параграф 5 от приложение I към Статута на Съда предвижда, че при спазване на особените разпоредби на Процедурния правилник изгубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е било направено искане в този смисъл. В това отношение член 87, параграф 2 от Процедурния правилник предвижда, че когато справедливостта изисква това, Съдът на публичната служба може да реши, че загубилата делото страна няма да понесе всички или част от съдебните разноски.

Член 94, буква а) от Процедурния правилник на Съда на публичната служба предвижда, че ако Съдът на публичната служба е направил ненужни разходи, по-конкретно когато искът или жалбата представлява злоупотреба с правото на иск или жалба, той може да осъди предизвикалата тези разходи страна да ги възстанови в рамките на предварително определена сума от 2 000 EUR. Става въпрос за това в извънредни случаи Съдът на публичната служба да може да постанови, че ищците или жалбоподателите, които ненужно го сезират, например с многобройни и недостатъчно обосновани иски или жалби, понесат част от разходите, които юрисдикцията ненужно е направила. Тази възможност е в съответствие с намерението на Съвета, отразено в прилагането на правилото „загубилата страна следва да плати“ за всяка загубила дело пред Съда на публичната служба страна, да ограничи предявяването на неоправдани иски и жалби в интерес на доброто правораздаване.

Други съществени нови положения

Стремежът към приемственост в начина на работа на юрисдикцията, развитието на производството и подготовката на делата не възпрепятстваха въвеждането на някои нови положения, по-специално в следните области:

- спиране на производството, като понастоящем спирането на производството може след изслушване на страните да се обоснове с изискванията на доброто правораздаване,
- свързаност, като се премахна прекалено строгото изискване делата да имат „еднакъв предмет“, за да могат да бъдат съединени,
- изясняване на съответната правна уредба на процесуално-организационните действия и на събирането на доказателства, като първият вид действия се отнася до страните, по-конкретно до техните представители, а вторият вид действия засяга или трети лица, или самите страни,
- препращане на дело от състав от трима съдии на пленума или на състав от петима съдии, като за това вече не е необходимо да се изслушват страните, тъй като правото на страните на справедлив съдебен процес вече е гарантирано с прехвърлянето на делото за разглеждане от състав, който включва по-голям брой съдии,
- встъпване, като с Процедурния правилник се въведе възможността председателят на съдебния състав да покани всяко лице, което има интерес от решаването на спора, да встъпи в производството,
- определения, като правната им уредба бе изяснена по същия начин като тази на съдебните решения.

II. *Производства във връзка със законосъобразността и обезщетенията*

Процесуални аспекти

1. *Отхвърляне на иска или жалбата с определение*

Съдът на публичната служба има възможността да тълкува член 111 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим *mutatis mutandis*, съгласно който, когато иск или жалба са явно неподсъдни на Първоинстанционния съд или когато са явно недопустими или явно лишени от всякакво правно основание, последният може, без да дава ход на делото, да се произнесе с мотивирано определение.

Съдът на публичната служба постановява по-конкретно, че тази разпоредба трябва да се прилага не само в случаите на толкова явно и очевидно нарушение на правилата относно допустимостта, че в полза на допустимостта да не може да се изтъкне никакъв състоятелен довод, но и в случаите, в които, като се запознава с преписката, съдебният състав стига до категоричния извод, че искът или жалбата са недопустими, по-конкретно поради обстоятелството, че същите не са съобразени с изискванията, изведени от постоянната съдебна практика, и освен това преценява, че провеждането на съдебно заседание няма да доведе до никакво ново развитие в това отношение (Определение от 27 март 2007 г. по дело Manté/Съвет, [F-87/06](#), Определение от 20 април 2007 г. по дело L/EMEA, [F-13/07](#) и Определение от 20 юни 2007 г. по дело Tesoka/FEACVT, [F-51/06](#)).

В допълнение, Съдът на публичната служба пояснява, че последната хипотеза, предвидена в тази разпоредба, трябва да обхваща всеки иск или жалба, който/която явно няма да бъде уважен(а) поради свързани със съществуването на делото съображения (Определение от 26 септември 2007 г. по дело Salvador Roldán/Комисия, [F-129/06](#)).

В посочените по-горе дела Съдът на публичната служба подчертава, че с отхвърлянето на иска или жалбата с мотивирано определение не само се допринася за процесуалната икономия, но и на страните се спестяват разходите, които биха направили при провеждането на съдебно заседание.

2. Искане

В Решение от 17 април 2007 г. по дело С и F/Комисия ([F-44/06](#) и [F-94/06](#)) Съдът на публичната служба извежда процесуална последица от член 233 ЕО и от съдебната практика, според която при наличие на отменително съдебно решение администрацията е длъжна да предприеме действия и по собствена инициатива да приеме мерките за изпълнение на постановеното със сила на пресъдено нещо, без да се изисква длъжностното лице да отправи искане в тази насока. Съдът на публичната служба постановява, че когато се търси обезщетение поради неразумен срок за изпълнение или липса на всякаква мярка за изпълнение на съдебно решение, с оглед на редовния ход на досъдебната процедура не се изисква длъжностното лице да направи искане на основание член 90, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилникът“).

3. Увреждащ акт

В Определение от 24 май 2007 г. по дело Lofaro/Комисия ([F-27/06](#) и [F-75/06](#)) Съдът на публичната служба уточнява, че изготвената в края на срока за изпитване оценка, въз основа на която администрацията уволнява служителя, представлява само подготвителен акт по отношение на решението за уволнение и следователно не уврежда заинтересованото лице по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника.

4. Срокове

Съдебната практика, според която приемането на нова правна уредба представлява ново съществено обстоятелство, в това число и за длъжностните лица, които не попадат в нейното приложно поле, ако тази уредба води до неоправдани различия в третирането между последните и лицата, по отношение на които тя се прилага, намира приложение в дело Genette/Комисия (Решение от 16 януари 2007 г., [F-92/05](#)), що се отнася до съвместното действие на новия правилник и белгийския закон от 2003 г. за изменение на условията за прехвърляне на пенсионни права, придобити в Белгия по общностната пенсионноосигурителна схема.

В Решение от 1 февруари 2007 г. по дело Tsarnavas/Комисия ([F-125/05](#)), по повод на твърдени незаконосъобразни действия на институция Съдът на публичната служба

припомня съдебната практика, според която длъжностните лица или служителите трябва да сезират институцията с искане за обезщетение в разумен срок, считано от момента, в който са узнали обстоятелствата в основа на искането им. Разумният характер на срока се преценява в зависимост от обстоятелствата, присъщи на всяко дело, и по-специално от значимостта на спора за заинтересуваната страна, от сложността на делото, както и от поведението на явилите се страни. Следва също така да се вземе предвид сравнението с петгодишната погасителна давност, предвидена за исковете във връзка с извъндоговорната отговорност в член 46 от Статута на Съда на Европейските общности.

От Определение от 25 април 2007 г. по дело Kerstens/Комисия ([F-59/06](#)) произтича, че когато от информацията за направените в система Sysper 2 справки е видно, че жалбоподателят е отворил документа, съдържащ съобщения му по електронен път акт, следва да се приеме, че той е успял да се запознае със съдържанието на акта, поради което срокът за обжалването му е започнал да тече.

По същество

Съдебната практика на Съда на публичната служба за 2007 г. не може да бъде представена изчерпателно в този доклад. Ето защо ще бъде посочено само същественото развитие на практиката през тази година, като на първо място ще се разгледа практиката във връзка с общите принципи на публичната служба на Общността, а впоследствие — практиката във връзка с тълкуването на основните разпоредби от новия правилник по реда на рубриците в него.

1. *Общи принципи на публичната служба на Общността*

а) Задължение за полагане на грижа

По дело Giraudy/Комисия (Решение от 2 май 2007 г., [F-23/05](#)) пред Съда на публичната служба се поставят въпросите относно съчетаването на безпрепятственото и правилното протичане на разследването от страна на Европейската служба за борба с измамите (наричана по-нататък „OLAF“), правото на обществеността на информация и зачитането на презумпцията за невинност, честта или професионалната репутация на длъжностно лице, преназначено в интерес на службата. В конкретния случай Съдът на публичната служба осъжда Комисията да обезщети неимуществената вреда, претърпяна от жалбоподателя, която се изразява в засягане на неговата чест и на професионалната му репутация поради неизпълнение на задължението за полагане на грижа при преназначаването на жалбоподателя вследствие на започване на разследване от OLAF. Съдът на публичната служба смята, че Комисията не е зачала справедливото равновесие между интересите на жалбоподателя и тези на институцията, като при започване на разследването на OLAF е дала широка публичност на преназначаването на жалбоподателя и по този начин е създавала впечатление, че той има лично участие в евентуалните разглеждани нередности, без по инициатива на Комисията да се дава публичност на окончателния доклад на OLAF, който оправдава

жалбоподателя по отношение на твърденията, довели до започване на разследването. Изразяването на становище от говорителя на Комисията, при което той изразява своята съпричастност и съпричастността на институцията към жалбоподателя, не може да се сравнява нито по своя интензитет, нито по начина на извършването му, с дадената публичност на преназначаването на жалбоподателя при започването на разследването. Съдът на публичната служба заключава, че като не е намалила до възможния минимум нанесената вреда на последния със започването на разследването, Комисията е нарушила задължението си за полагане на грижа по отношение на своите длъжностни лица и служители и е извършила служебно нарушение, за което може да носи отговорност.

б) Задължение за оказване на съдействие

По дела *Vienne* и др./Парламент (Решение от 16 януари 2007 г., [F-115/05](#)) и *Frankin* и др./Комисия (Решение от 16 януари 2007 г., [F-3/06](#)) Съдът на публичната служба е сезиран с жалби за отмяна, подадени срещу решения на Парламента и на Комисията, с които се отхвърлят молбите за оказване на съдействие, подадени на основание член 24 от Правилника от около 650 длъжностни лица и срочно наети служители, за които преди влизане в сила на новото белгийско законодателство е допуснато в общностната пенсионноосигурителна схема да се вземат предвид пенсионните им права, придобити към белгийски пенсионноосигурителни институции, като тези лица молят Парламента и Комисията да им окажат съдействие за извършване на ново изчисление на пенсионните им права, придобити в Белгия съгласно правилата на новия закон. В Решение по дело *Vienne* и др./Парламент, посочено по-горе, Съдът на публичната служба уточнява, че задължението на институцията за оказване на съдействие не е подчинено на условието незаконосъобразността на действията, поради която е подадена молба за съдействие, да е установена със съдебно решение. Подобно условие било в противоречие със самия предмет на молбата за оказване на съдействие в често срещаните хипотези, в които тя е подадена, именно за да се признаят посочените действия за незаконосъобразни чрез предявяването на иск със съдействието на институцията. При все това действията трябва и да могат да бъдат „основателно преценени като нарушаващи правата на длъжностните лица“. При положение че жалбоподателите не могат да представят „начало на доказателство за това, че в резултат от действията на трето лице са били обект на дискриминация“, Парламентът основателно приема, че правата им по Правилника не са нарушени, поради което не може да се оправдае оказването на съдействие от институцията.

в) Защита на оправданите правни очаквания

В Решение от 1 март 2007 г. по дело *Neirinck*/Комисия ([F-84/05](#)) Съдът на публичната служба приема, че обстоятелството, че ръководител на служба е имал контакти с кандидат за длъжност на срочно нает служител с оглед на възможността да го наеме на работа в екипа си и че е изразил желанието си да го наеме, не доказва наличието на обещание за назначаване. Ето защо Съдът на публичната служба постановява, че кандидатът за длъжност не може да поддържа, че администрацията е създавала у него оправдани правни очаквания относно назначаването му.

2. *Кариера на длъжностните лица*

а) **Назначаване**

і) Нова кариерна структура

В Решение от 28 юни 2007 г. по дело Da Silva/Комисия ([F-21/06](#)) Съдът на публичната служба отменя решението за класиране в степен на жалбоподателя, който е бил назначен за директор в резултат на процедура по назначаване на основание член 29, параграф 2 от Правилника и класиран в същата степен, която е имал преди това, но на по-ниска стъпка. Според Съда на публичната служба, доколкото представлява напредък в кариерата на длъжностното лице, това назначаване не може да се осъществи с понижаване на степента му или на неговата стъпка, и следователно с намаляване на възнаграждението му, без да бъде нарушен принципът за правото на всяко длъжностно лице на служебно развитие в рамките на съответната институция.

В Решение от 5 юли 2007 г. по дело Dethomas/Комисия ([F-93/06](#)), след като отбелязва, че Регламент (ЕО, Евратом) № 723/2004 на Съвета от 22 март 2004 г. (ОВ L 124, стр. 1) не съдържа никаква преходна разпоредба, засягаща приложимостта на член 32, трета алинея от Правилника, считано от 1 май 2004 г., Съдът на публичната служба приема, че след влизането в сила на посочения регламент при липса на преходна разпоредба този член продължава напълно да се прилага за класирането в стъпка на всеки срочно нает служител, назначен като длъжностно лице със степента, в която е бил класиран дотогава.

Следва да се спомене и Решение от 8 ноември 2007 г. по дело Deffaa/Комисия ([F-125/06](#)), което илюстрира техническите затруднения при тълкуването на новите разпоредби на Правилника по повод на връзката между член 44, параграф 2 от Правилника и член 7, параграф 4 от приложение XIII към посочения правилник, що се отнася до „премията за служители на ръководни длъжности“, чието получаване е свързано с придобиването на функцията на началник на отдел, на директор или на генерален директор.

іі) Конкурси

Съдът на публичната служба има повод да се произнесе по многобройни дела във връзка с конкурси, като между тях можем да споменем дело De Meerleer/Комисия (Решение от 14 юни 2007 г., [F-121/05](#)). В посоченото решение Съдът на публичната служба уточнява, че правомощието на конкурсната комисия да преразглежда решенията си не е сходно с контрола, упражняван от органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) при подадена жалба, и с контрола, упражняван от общностния съд при обжалване по съдебен ред, и че следователно жалбоподателят има конкретен и действителен интерес от това молбата му за преразглеждане да бъде разгледана от конкурсната комисия, дори и да е имал възможност да обжалва първоначалното решение на конкурсната комисия по административен или съдебен ред. В същото решение Съдът на публичната служба проверява дали кандидатите действително са

можели да се запознаят с първоначалното решение на конкурсната комисия посредством системата за справка с електронното им досие EPSO, за да могат да подадат молба за преразглеждане на решението на конкурсната комисия в определения срок.

iii) Медицински преглед

В Решение от 13 декември 2007 г. по дело N/Комисия (F-95/05) Съдът на публичната служба уточнява, че за кандидатите за назначаване в трета страна трябва да се спазва процедурата във връзка с медицинския преглед, предвидена в член 33 от Правилника.

б) Административни статuti, предвидени в Правилника

В Решение от 13 декември 2007 г. по дело Duyster/Комисия (F-51/05 и F-18/06) относно определянето на условията за отпуск за отглеждане на дете Съдът на публичната служба се позовава на Директива 96/34/ЕО на Съвета от 3 юни 1996 година относно рамковото споразумение за родителския отпуск, сключено между Съюза на конфедерациите на индустриалците и на работодателите в Европа (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (ЕКП) (OBL 145, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 3, стр. 160), за да тълкува член 42а от Правилника. Като се основава на практиката на Съда, Съдът на публичната служба уточнява, че когато ОН се произнася по искане за отмяна или за прекъсване на отпуск за отглеждане на дете, неговата свобода на преценка е ограничена, ако ползващото отпуск за отглеждане на дете заинтересовано лице удостовери в молбата си за прекъсване на отпуска, че събития, настъпили след предоставянето на този отпуск, безспорно го поставят в невъзможност да се грижи за детето при първоначално предвидените условия. Посоченото важи особено когато длъжностното лице страда от заболяване, което поради тежестта и характеристиките си го поставя в подобно положение на невъзможност. Като се има предвид, че в конкретния случай не е доказано, че тези условия са изпълнени, жалбата е отхвърлена.

в) Атестиране — Повишаване

Тази година производствата във връзка с атестирането и повишаването продължават да бъдат относително многобройни.

В Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Michail/Комисия (F-67/05), след като приема, че макар жалбоподателят да е активно заето длъжностно лице по смисъла на член 3б от Правилника, през референтния период то не е натоварено с никаква функция, която да подлежи на оценяване, Съдът на публичната служба заключава, че Комисията неправилно е направила оценка на заслугите му и по това съображение отменя доклада за развитие на кариерата на заинтересованото лице.

В Решение от 13 декември 2007 г. по дело Sundholm/Комисия (F-42/06) Съдът на публичната служба отменя доклада за развитие на кариерата на длъжностно лице

по съображение, че за обхванатия от посочения доклад период Комисията не е определила за заинтересованото лице цели и критерии за оценяване и при оценяването на заслугите му не е взела предвид това обстоятелство.

В Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Dittert/Комисия (F-109/06) и в Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Carpi Badia/Комисия (F-110/06) Съдът на публичната служба отменя отказа да се повишат жалбоподателите, тъй като процедурата по повишаване е опорочена от съществено процесуално нарушение. Действително, поради компютърен проблем имената на жалбоподателите не са включени в списъка, който генералният директор използва, за да разпредели точките за предимство в генералната дирекция, като по този начин на жалбоподателите не е предоставена нито една точка.

3. *Условия на труд*

В Решение от 16 януари 2007 г. по дело Gesner/СХВП (F-119/05) във връзка с молбата на срочно нает служител за назначаване на комисия по инвалидност с оглед на получаването на обезщетения за инвалидност Съдът на публичната служба отменя отказа на органа, оправомощен да сключва договори (наричан по-нататък „ООСД“), по съображение че същият неправилно се основава на член 59, параграф 4 от Правилника, като приема, че отпускът по болест на жалбоподателя не надвишава дванадесет месеца за период от три години. Съдът на публичната служба уточнява, че тази разпоредба „има за цел да определи условията за упражняване на правото на преценка, с което разполагат ОН и ООСД, когато при липса на молба от страна на длъжностно лице или на срочно нает служител те служебно проверяват дали следва да се започне подобна процедура, а не да предвиди условие за предварителна продължителност на отпуска по болест, което трябва да се спазва от длъжностните лица и другите служители, когато подават молба за назначаване на комисия по инвалидност“. Според Съда на публичната служба отказът на ООСД да започне процедурата за инвалидност е оспорим в още по-голяма степен, предвид обстоятелството, че същият не е оправомощен да се произнася по състоянието на инвалидност на заинтересованото лице. В това отношение Съдът на публичната служба подчертава, че длъжностното лице или служителят има право комисия по инвалидност да разгледа здравословното му състояние, освен ако подаването на молбата не представлява злоупотреба с права.

В Решение от 22 май 2007 г. по дело López Teruel/СХВП (F-99/06) Съдът на публичната служба уточнява развитието на новата процедура за търсене на становище от независим лекар, описана в член 59, параграф 1, от пета до осма алинея от Правилника, с която длъжностното лице в отпуск по болест може да оспори резултатите от проведения от институцията медицински преглед, когато след прегледа се заключи, че отсъствието му е неоправдано.

4. *Заплата и социално осигуряване на длъжностните лица*

а) Заплата и разноски

В Решение от 16 януари 2007 г. по дело Borbély/Комисия (F-126/05) Съдът на публичната служба отхвърля тезата на Комисията, според която след изменението на член 5, параграф 1 от приложение VII към Правилника, извършено с реформата от 2004 г., местопребиваването по смисъла на тази разпоредба вече не може да се приравнява на мястото, в което са съсредоточени интересите на длъжностното лице, както произтича от постоянна съдебна практика. Ето защо под „местопребиваване“ трябва винаги да се разбира мястото, в което са съсредоточени интересите на длъжностното лице или служителя.

По дело Chassagne/Комисия (Решение от 23 януари 2007 г., F-43/05) Съдът на публичната служба отхвърля възражение за незаконосъобразност на член 8 от приложение VII към новия правилник. Съдът на публичната служба уточнява, че изплащането на еднократна обща сума, равна на стойността на пътуването от мястото на работа до мястото на произход, не е в противоречие с целта на този член, а именно да позволи на длъжностното лице поне веднъж в годината да се върне в мястото си на произход, за да запази семейните, социалните и културните връзки, нито надхвърля пределите на широкото право на преценка на общностния законодател в тази област.

б) Социално осигуряване

По дело Roodhuijzen/Комисия (Решение от 27 ноември 2007 г., F-122/06) Съдът на публичната служба постановява, че договор за съжителство, изготвен между длъжностно лице и неговата партньорка пред нотариус в Нидерландия, позволява на партньорката да се ползва, в приложение на член 72 от Правилника и член 12 от Общите правила, от общата схема за здравно осигуряване на Европейските общности.

в) Пенсии

і) Размер на вноските

По дело Wils/Парламент (Решение от 11 юли 2007 г., F-105/05) пленумът на Съда на публичната служба отхвърля жалба, като в рамките на производството по тази жалба се повдига възражение за незаконосъобразност, с което се оспорват новите правила за изчисление на размера на вноските на длъжностните лица по пенсионноосигурителната схема — правила, определени в приложение XII към Правилника. На първо място, Съдът на публичната служба не приема основаниято, според което посоченото приложение е прието в нарушение на процедурата за тристранно съгласуване, въведена с Решение на Съвета от 23 юни 1981 г. в областта на отношенията с персонала. На следващо място, Съдът на публичната служба постановява,

че изборът на законодателя да определи в член 10, параграф 2 от приложение XII към Правилника актюерския лихвен процент като средната стойност на реалните средни лихвени проценти за дванадесетте години, предхождащи текущата година, не може да засегне валидността на актюерския метод, определен в приложение XII към Правилника, нито да възпрепятства постигането на целта за актюерски баланс на общностната пенсионноосигурителна схема, и че следователно предвиденият срок от дванадесет години не е явно неправилен, нито явно неподходящ. При тези условия, макар от преписката да е видно, че за референтния период за изчисление на актюерския лихвен процент са водени политически преговори и че той също е определен на дванадесет години по бюджетни съображения, жалбоподателят не може да твърди, че изборът на подобен срок е опорочен поради превратно упражняване на правомощия. На последно място, жалбоподателят поддържа, че с приложение XII към Правилника се нарушават оправданите правни очаквания на длъжностните лица по отношение на спазването на правилото в член 83, параграф 2 от стария и от новия правилник, като съгласно тази разпоредба длъжностните лица участват във финансирането на една трета от пенсионноосигурителната схема. Според жалбоподателя приложение XII към Правилника всъщност не отчита вноските, изплатени в повече от длъжностните лица до 30 април 2004 г. Съдът на публичната служба смята, че не може да се произнесе по основателността на твърденията на жалбоподателя в това отношение, доколкото при липса на всякакво актюерско проучване относно общностната пенсионноосигурителна схема преди 1998 г. размерът на вноските на длъжностните лица, необходим за да се осигури актюерският баланс на схемата, не е известен преди тази дата.

ii) Прехвърляне на пенсионни права

По дело Genette/Комисия, посочено по-горе и представено от Комисията като „пилотно“, Съдът на публичната служба се произнася по въпрос, засягащ многобройните в тази хипотеза длъжностни лица, прехвърлили в общностната схема пенсионни права, придобити преди това към пенсионноосигурителни институции в Белгия. Жалбоподателят моли тези вече прехвърлени права да бъдат повторно изчислени, за да се вземат предвид по-благоприятните правила относно прехвърлянето, въведени с белгийски закон от 2003 г. Комисията отказва да оттегли решенията си относно пенсионните права на жалбоподателя, прехвърлени в общностната схема, по съображение че подобно оттегляне било незаконосъобразно при липса на разпоредби на общностното право, които изрично да разрешават това. Съдът на публичната служба постановява, че това съображение се основава на неправилно прилагане на правото. Действително Съдът на публичната служба смята, че общите условия, изведени в практиката на Съда, що се отнася до оттеглянето на индивидуално пораждащо права решение, не възпрепятстват оттеглянето на такова решение, макар и да е законосъобразно, при условие че оттеглянето е поискано от лицето, за което решението поражда права, и не накърнява правата на трети лица.

По две дела, Tsirimokos/Парламент и Colovea/Парламент (Решения от 13 ноември 2007 г., [F-76/06](#) и [F-77/06](#)), Съдът на публичната служба уточнява, че от тълкуване — буквално и систематично — на член 4, буква б) от приложение IVa към Правилника следва, че тази разпоредба не се отнася до осигурителния стаж, придобит в резултат от прехвърлянето на пенсионни права към общностната пенсионноосигурителна

схема. Ето защо Съдът на публичната служба отхвърля исканията на жалбоподателите за отмяна на решенията, с които се отказва годините осигурителен стаж, придобити в резултат от прехвърлянето на пенсионни права по национални схеми, да бъдат взети предвид при изчисляване на заплата, изплащана за работа на половин работен ден, за да се подготви пенсионирането на жалбоподателите.

iii) Корекционни коефициенти

В Решение от 19 юни 2007 г. по дело Davis и др./Съвет (F-54/06) Съдът на публичната служба приема, че новата пенсионна система, с която се премахват корекционните коефициенти за пенсионните права, придобити след 1 май 2004 г., и се изменят пенсионните права, придобити преди тази дата, доколкото понастоящем корекционните коефициенти се определят в зависимост от жизнения стандарт в държавата-членка, в която пребивава пенсионираното лице, а не в зависимост от жизнения стандарт в столицата на държавата-членка, в която длъжностното лице е назначено на работа, не нарушава нито принципите на равно третиране и на забрана за дискриминация, нито принципите на свободно движение и на свобода на установяване.

5. Дисциплинарни мерки

В Решение от 8 ноември 2007 г. по дело Andreassen/Комисия (F-40/05) Съдът на публичната служба прилага новия правилник, що се отнася по-конкретно до контрола относно тежестта на нарушенията, поради които длъжностно лице е освободено от длъжност. Член 10 от приложение IX към Правилника предвижда, че тежестта на наложената дисциплинарна мярка трябва да съответства на тежестта на нарушението, и посочва критериите, които ОН трябва по-конкретно да вземе предвид при определяне на наказанието. Съдът на публичната служба разглежда доводите на жалбоподателя относно твърдяно незачитане на изискванията за съразмерност на наказанието. Съдът на публичната служба се произнася и относно действието по време на разпоредбите на приложение IX към Правилника, свързани със създаването и организацията на дисциплинарния съвет, влезли в сила по време на дисциплинарното производство.

6. Условия за работа на другите служители на Европейските общности

В Решение от 4 октомври 2007 г. по дело de la Cruz и др./Agence européenne pour la sécurité et la santé au travail [Европейска агенция за здравословни и безопасни условия на труд] (F-32/06) Съдът на публичната служба уважава искането на жалбоподателите — бивши местни служители — които оспорват класирането си като договорно наети служители във функционална група II, и то предвид действително изпълняваните функции.

Относно съдебните разноски

Съдът на публичната служба многократно прилага член 87, параграф 3 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим *mutatis mutandis*, за да реши, съгласно първата алинея от тази разпоредба, да разпредели заплащането на съдебните разноски между страните поради изключителни обстоятелства (Решение от 7 ноември 2007 г. по дело *Hinderyckx/Съвет*, F-57/06 и Определение от 14 декември 2007 г. по дело *Steinmetz/Комисия*, F-131/06) или на основание втора алинея от нея да осъди страната, спечелила делото, да възстанови част от разходите, които той приема, че необосновано или злонамерено е причинила на насрещната страна (Решение от 9 октомври 2007 г. по дело *Bellantone/Сметна палата*, F-85/06 и Решение от 9 октомври 2007 г. по дело *Duyster/Комисия*, посочено по-горе), като това решение може да се вземе и при наличие на явно недопустим(а) иск или жалба (Определение от 27 март 2007 г. по дело *Manté/Съвет*, F-87/06).

III. Молби за допускане на обезпечение

През 2007 г. са подадени четири молби за допускане на обезпечение, които са отхвърлени поради липса на неотложност на поисканите мерки, за които в постоянна съдебна практика се определя, че трябва да бъдат постановени и да породят действие преди решението по главното производство, за да се избегне причиняването на значителна и непоправима вреда на интересите на ищеца или жалбоподателя (Определение на председателя на Съда на публичната служба от 1 февруари 2007 г. по дело *Bligny/Комисия*, F-142/06 R, Определение на председателя на Съда на публичната служба от 13 март 2007 г. по дело *Chassagne/Комисия*, F-1/07 R, Определение на председателя на Съда на публичната служба от 10 септември 2007 г. по дело *Zangerl-Posselt/Комисия*, F-83/07 R и Определение на председателя на Съда на публичната служба от 21 ноември 2007 г. по дело *Petrilli/Комисия*, F-98/07 R).

По дела *Chassagne/Комисия* и *Petrilli/Комисия*, посочени по-горе, съдията по обезпечителното производство припомня постоянната практика на Съда и на Първоинстанционния съд, според която вредата от чисто парично естество по правило не може да се приеме за непоправима, или дори за трудно поправима, доколкото за нея може да се изплати последващо парично обезщетение.

По дела *Bligny/Комисия* и *Zangerl-Posselt/Комисия*, посочени по-горе, съдията по обезпечителното производство припомня постоянната практика на Съда и на Първоинстанционния съд, според която по-нататъшното провеждане на изпити в рамките на общ конкурс не може да причини непоправима вреда на кандидат, поставен в неблагоприятно положение поради допуснатата по време на конкурса нередовност. Действително, когато в рамките на конкурс, организиран с оглед на създаване на списък с резерви за назначаване, се отмени изпит, правата на определен кандидат са достатъчно защитени, ако конкурсната комисия и ОН преразгледат решенията си и потърсят справедливо разрешение на неговия случай.

IV. Молби за предоставяне на правна помощ

През 2007 г. са постановени седемнадесет определения, с които Съдът на публичната служба се произнася по молби за предоставяне на правна помощ. Уважени са само три молби, а останалите са отхвърлени или поради това, че искът или жалбата, който/която е подаден(а) или предстои да се подаде, е явно недопустим(а) или явно неоснователн(а), или поради обстоятелството, че предвид материалното си състояние, молителят разполага или не е доказал, че не разполага със средства да заплати изцяло или отчасти разходите, свързани с правното съдействие и с представителството в производство.

V. Първа равностметка във връзка с уреждането на споровете по взаимно съгласие

При осъществяване на правораздавателната си дейност Съдът на публичната служба се стреми да се съобрази с волята на законодателя да се улесни уреждането на споровете по взаимно съгласие на всеки етап от производството. Така въз основа на член 7, параграф 4 от приложение I към Статута на Съда и на член 64, параграф 2, буква г) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приложим *mutatis mutandis* за Съда на публичната служба до влизането в сила на процедурния му правилник, последният прави редица опити за уреждане на спора по взаимно съгласие. Четиринадесет дела приключват с уреждане на спора по взаимно съгласие, като седем от тях приключват вследствие на намесата на Съда на публичната служба, най-често на неформална среща, организирана от съдията докладчик, или по време на съдебното заседание. Тези данни очевидно подлежат на промяна с времето, особено под влияние на съдействието на Съда на публичната служба за разрешаване на споровете по взаимно съгласие и в зависимост от степента на готовност на представителите на страните в това отношение.

Макар да не е възможно, нито желателно да се направи изчерпателен списък на обстоятелствата, които могат да благоприятстват разрешаването на спор по взаимно съгласие, Съдът на публичната служба е очертал определен брой категории спорове, по които може да се търси възможност за уреждане по взаимно съгласие.

На първо място става въпрос за производства, по които няма действително да се намери разрешение посредством чисто юридическо решение, с което да се сложи край на спора или на конфликтните отношения в основата на спора, които често са междуличностни. При този вид дела трябва да се даде предимство на търсенето на по-справедливо или по-хуманно разрешение от това, до което би довел юридическият анализ. Това естествено предполага, че със спора не се повдига никакъв въпрос от общ интерес за други длъжностни лица. В този смисъл възможност за уреждане на спора по взаимно съгласие може да се търси и при делата, по които публичността не е напълно оправдана, и съдебното решение невинаги ще представлява принос от правна гледна точка (например в случаите на психически или сексуален тормоз, на преназначаване на длъжностно лице поради конфликт между него и ръководството му). Могат също така да бъдат посочени повтарящите се дела, заведени вследствие

на „пилотно“ дело, по които може да се приложи същото разрешение като възприетото в съдебното решение по „пилотното“ дело.

Следва да се добави, че администрацията често разполага с широка свобода на преценка, за да изпълни успешно възложените си задачи, и че в този смисъл съдебният контрол за вътрешна законосъобразност често е второстепенен. Макар в рамките на определен спор съдът да не може да постави под съмнение законосъобразността на акт, приет от ОН въз основа на широкото му право на преценка, поради превишаване на правомощията, не е изключена възможността ОН да е можел да постигне преследваната цел, приемайки друг акт, също толкова законосъобразен колкото оспорвания пред съда, и по този начин да избегне съответния спор. Това е особено подходяща основа за търсене на възможност за уреждане на спора по взаимно съгласие.

